

عزيزو سنو دل نا کانو نڌ ڏهالو
 خدا ني عبادۃ ما دن رات گالو
 عبادۃ نا چھ پانچ وقتو معين
 حرام و حلال نڌ پڇانو جانو
 نڌ راکھو کڍ اپنا جيو نا اندر
 جڄ کوئي قرض مانگي تو اپو خوشي سي
 خدا نا چھ سگلان ڀندہ برابر
 رھ جڄ خدا ني سدا بندگي ما
 ا دنيا نويري چھ احمق جيو ني
 گنر جلدي کان ڇھ مڄسي عمر ني
 جڄ کوئي اونچو ٿئي نڌ ڪرے ڪام نيچا
 چھ ايڪ جيو دل ما نڌ بيجو جگر ما
 چھ بے جيو شيطان تيجو فرشتہ
 نڌ کھاوؤ تمڻي فخر بولو نا ميں ميں
 ا دنيا نو سنگار جھوٽو چھ کھوٽو
 محمد ني ال چھ حق نا امامو
 جو کھيئ زميں اھني دعوة الحق نڌ
 خدا اھني عالي جانبو نا اوڀر
 نڌ ٿھائي اداء اھنا شڪر ڪرم نو
 ڪرو اھنا نامو ني سمرن ھميشہ

چھ حافظ جھنم سي تقوى ني ڏھالو
 زميں پر خدا اگے لوٽاو گالو
 تڄ وقتو نڌ اے ٻھائي جانو سنبھالو
 پڙھو علم اوڙھو شرف نو دशलو
 نڪالو جڄ غصہ نو ھوئي اوبالو
 جڄ کوئي اوے سائل تڄ پاچھونڌ والو
 نڌ کوئي خدا نو سگو چھ نڌ واهلو
 تڄ رب نو چھ خاصو خدا نو چھ واهلو
 ڪڄ مطلق نڌ سمجھي الف چھ ڪڄ ٻھالو
 گناھو نا باعث پڙے چھ ڪسالو
 تو سگلا يڄ ڪھيسے ڪڄ ا چھ رڌالو
 چھ ايڪ تيجو ماٿا ما اونچو نرالو
 يڄ بيوے ني مھري فرشتہ نڌ الو
 ڪڄ واجي گھنو جڄ چنو ھوئي ٿھالو
 محبة يڄ سنگار ني دل سي ٽالو
 چھ چرخ حقيقتہ نا روشن ھلالو
 تو اھنا دعائو نڌ کھيئ جبالو
 ھميشہ درود ني ريرے پکھالو
 بڄ جوتيو اھني گر اپني خالو
 محبة سي ھردم دلو نڌ اوجالو

سخن منھ سي جھوٽو عزيزو نہ ڪارو
 نہ پچسے حرام نو لقمه ڪوئي نه
 عمر لاني جيو جو قرض نہ راکھو
 نهیں پيٽ ما درد اوے ڪوئي نہ
 جبر هوئي عيب ڏهانپے چھ تر نه سخاوة
 نہ ڪوئي غير محرم پر انکھوں نه ناڪھو
 نہ جائے ڪوئي راگ سنوا نه هرگز
 نہ ڪوئي نه ايذاء تو ديچے اے بھائي
 ستم نا ڪرو ڪوئي ڪيڙي جيوا پر
 جبر لوگو چھ زاهد نه دنيا نا تارڪ
 جو هوئي تمنے دنيا ني نعمة ميسر
 نہ ڪوئي نه اچے رشوة نہ ڪھاجے
 نہ فاحش ڪلامو نه منھ سي نڪالو
 ممت چھ خرابي نو پايو ازل سي
 ممت سي تو ڪھاڙا ما اوي پڙا چھ
 وه گھر موکي ايا ڪر جبر گھر نا اڳے
 ڪري لو جبر چاهو تر دنيا نا گھر ما
 جو نهیں خرچو مالو نه موکي نه جاسو
 نہ ڪوئي خير ما شکشڪات نه راکھو
 تهجد پڙهو رات ماهي اھي نه

نہ منھ ما نوالو حرام نو گھالو
 اگر پچسے مارسے پاچھو اوچھالو
 جو صحبة ڪرو ڪم جو پھنو نعالو
 جو بسم الله بولي نه ليے نوالو
 سخاء نا دھني نو چھ چھرہ روپالو
 نہ راگو ني مجلس ما جي پائون ڏھالو
 تو في الفور پگ ما پڙے اھنا چھالو
 نہ ڪھواجے لوگو ما چھ سانپ ڪالو
 جو ڪرسو تو وھسے مصيبة نو نالو
 تر پھنے چھ ڪھادي نه ڪھائي چھ پالو
 تو اے مھربانو غريبو نه پالو
 جو هوئي تو نه ڪوئي دن قضا نو حوالو
 نہ ڪوئي نه ستاؤ نہ دو ڪوئي نه گالو
 ممت نہ ڪرو پڪڙي منھ اھنو بالو
 ممت جو نہ ڪرتا نہ بھرتا اوچالو
 چھ دنيا نو گھر جھوو چلي نو مالو
 چھ آخر تو موت نو زھري پيالو
 نه غيرو نو ير مال ما پڙسے پھالو
 چھ شيطان نا پاڪ ني ير تو چالو
 دعاء مانگو انکھو ٿھي انسو نڪالو

جہ چالے چلا چھ بزرگو تمہارا
چھ میٹھی ا واتو نہ کڑوي کسالي
گھنو فائدہ چھ یر واتو نا اندر
خضوع ني مہار حق نا رہبر نے الو

چھ تمنے بھی لازم کر تر چال چالو
بھرو چھ مزادار اہما مسالو
سنو اے عزیزو اے چندر مثالو
اے حق نا رفیقو اے جنۃ مالو

نِٲٲ راڳهي اے دل تقوىٰ خدا ني
رهي ٲاپو ني ڪالڪ جيو اوڀر
گناهو ني سِياهي دُهو تُو هر دم
گناه ڪرتي وقت رب ير ڪرم ٿهي
غرض آقصىٰ چھ باري ني ڪر هر ڪوئي
جر گئي تر گئي هوے هشار ٿئي نه
شرع نا سب عمل گويا جسم چھ
غدير الحُم ني نص چھ جر ڪر مشهور
بلاء دنيا ما جتلي ٿئي نه ٿهاسے
ڪرا شبير نه مَقْتول ٲياسا
وليڪن چھ تسليٰ اڪ بشر ٿهي
حسيني ال ما خورشيد چھ وه
ابو القايم چھ ڪُنيۃ نام طيب
ٿها قطب الدين وه صاحب نا نائب
شهادة نه ڪري اختيار ٲايا
قطب شاه نا ا سيف الدين چھ همدات
اهوا مرشد نو دل ٿهي اشنا ٿها
ڪفا صادق علي ا سيف دين چھ

تُو ڪر موقوف ناداني هوٰ ني
ڪهاں تُو نه ڪهاں تاري جواني
نڪالي انڪھ ٿهي انسو نا ٲاني
عذابو ٿهي نه ڪيدا اُٲنه ٴاني
سنبهالي له ، ڪري توبه خطا ني
تدارڪ ڪر ا باقي زندگاني
چھ اهها روح ولاء مشڪل ڪشا ني
گھنا لوگو ير جاني نه نه جاني
بلاء بهاري چھ تر ٿهي ڪربلا ني
عرش ڪرسي ير ديكهي ٿهر ٿهراني
چھ جر شبير نا جاني نه ثاني
منور جر ٿهي چھ خِلقة خدا ني
حسيني مستقر ني چھ نشاني
ڪري جر ير نهاية جانفشاني
دعاتو ما وه دولة جاوداني
چھ ڪُل خوبي ير شر ما وه شها ني
شرم رهسے وه شر نا اشنا ني
انه طيب نبی خاتم نا جاني

اے دل نصیحة سن میری دنیا کا مت تو یار ہو
یاری جس نے اس سے کی 'آخر گیا وہ خوار ہو
مشغول مت ہو رات دن دنیا کے تو احوال پر
بھولے تو مت رب کی ذکر دنیا میں دنیا دار ہو
دنیا سمندر پور ہے اس میں تو دل اب کر فکر
علم و عمل کے ناو پر چڑھ کر شتابی پار ہو
دنیا مثل ہے جیوتن ساٹھی پھرے چوگان میں
گر پاس ہو نرم عقل کا اس کا تو خرچی دار ہو
مت تو گنہ کے بھار کو سر پر اٹھا دنیا سے چل
'آخر نبھیکا نہیں درد نت ہے کھن ہشیار ہو
تھوکر لگے گی پاؤں میں کیوں کر بڑھے گا راہ میں
ٹوٹینگے تیرے دانت پھر 'اوے گا ہر گل خار ہو
رحمة ملے تربۃ منے ہووے صفا سب عیب سے
اس واسطے بدرالہدیٰ کا تو یہاں خدمۃ گار ہو

دل نا کانو سي سني مولی علي ني وات لو
ا' هداية نا چھے دریا موجزن قطرات لو
حکمتو نا موتیو ني مؤمنو سوغات لو

سیف دیں نا لب سی ا' اقوال نی برکات لو

ایم امیر المؤمنین فرماوے چھے پیارا حسن
میں سناؤں چھوں اے بیٹا ا' وصیة نا سخن
خوش گھنا تھاسے تمارا سی خدائے ذوالمنن

نقش کروا واسطے دل ما ا' سب کلمات لو

دور ناھو کبر نے مھوٹائی نی خصلۃ تمیں
طیش نے غصہ نی اپناؤ نہر بد عادتہ تمیں
حرص نے لالچ نے موکی نے کرو محنتہ تمیں

اے عقلیندو! تمیں چیتی نے سب حاجات لو

راکھی نے خوفِ خدا، اپنا گناھو سی ڈرو
جر نہی ڈرتا وہ سب لعنة شعارونہ سی ڈرو
سوچي سمجھي بولجو، نے بد کلامو سی ڈرو

قول ا' ماتھے چڑھاوی نے تمیں جنّات لو

راکھجو رب سي معافي نه هداية ني اُميد
خير نه بهتر عمل کروا ني عادة ني اُميد
لئي نه احمد نو وسيلو بس شفاعت ني اُميد

خير ني اُميد راكهي دائمي خيرات لو

هر گهڙي اے بهائو قرآن نا ساڻه رهو
سُنّتِ احمد نا بس ارکان نا ساڻه رهو
حق موافق دين نه ايمان نا ساڻه رهو

ا' مثل فرماں اُهاوي ايزدي حسنات لو

راکھجو جہ رب نه مکروه چھ یر کاموني شرم
جہ لکھ چھ کاتبين حَفَظَة کرامو ني شرم
انکھ ما راكهي دعائو نه امامو ني شرم

خوش ڪري نه دل نه مولی ني تمين نظرات لو

لو سهارو بس خدا نو هر مصيبة ما سدا
بد عمل صادر جو ٿاهي ڪرجو توبه ني نداء
بس هميشه علم نا لوگو ني ڪرجو اقتداء

اسرو لئي نه خدا نو خير نا ثمرات لو

عمر پر کنجوس ٿئي ٿي ڪر جو طاعة نا عمل
دين پر لازم رهو اے اهل ديں هر ايك پل
اهو نر بولو ڪر ٿاؤ دنيا عقبى ما نجل

ا سڪامن ٺي بهلامن نا چي ارشادات لو

پاڪ هر اڪ عيب سي ڪر جو تمارا جان ٺي
رب ني تقوى راڪهو لازم چي هر انسان ٺي
جر نما رب ٺي گا، ا مانجو فرمان ٺي

جان ٺي مَحْمُول راڪهي باطني درجات لو

پاڪ ٿئي ٺي جهوڻ سي جهوڻا ٺي پاڇمل ناڪهو
دل ما ظالم ني عداوة ٺي هميشه راڪهو
صبر ٿوئي جائى اهو امتحان سي بهاڳجو

بهاڳجو شر سي اني هر خير ني عادات لو

دور رهجو ا هو نفسى سي اے لوگو مُدام
دور رهجو شر ٺي شر ڪرنار سي چي ا پيام
دور رهجو بے وقوفو سي هميشه خاص و عام

بس حسين بن علي ني ذڪر سي قربات لو

جر سناوے چھے علي نا قول داعي سيف دیں
قول اھنا حق چھے بلکہ حق چھے خود یر بالیقین
اھني هر اُمید پوري کرچے ربّ العالمیں

تا ابد باقی رھے مانگی دعاء دن رات لو

ا' وصیة نا مطابق صرف کرجو زندگی
قول ا' ماتھے چڑھاوي کرجو اھوي بندگی
روزر محشر رب نا اگے تھائی نہ شرمندگی

دین ودنیا ما اے بھائی اھوي تعلیمات لو

اے دل تُو نام چپ ھردے خدا نا نر ھرگز پیٹھ کئی چیلے ھوی نا
قدیمی یاد کر اپنا ٹھکانا قبر واسو چھے آخر اے دیوانا
سکھامن مان اے دلدار دانا
کھلے تاري سعادة نا خزانہ

علم کوشش تھکی سیکھو اے بھائی مٹاؤ کُل جہالۃ نی سیاہی
تواضع نے خضوع تھی سر نماوی سُویر وات نے خاطر ما لاوی
سکھامن مان اے دلدار دانا
کھلے تاري سعادة نا خزانہ

علم ون ادبی چھے بُت مُقابل نر سمجھے دین مذہب نا مسائل
زباں تھی کون کہہ چھے تر نے فاضل یر مھوٹو عیب چھے کہوائی جاہل
سکھامن مان اے دلدار دانا
کھلے تاري سعادة نا خزانہ

مہیا جہ نے ھوئی خاوند تھی قُربۃ چھے واجب وہ شخص اوپر ضرورۃ
بھداوے ذات ما نری نی عادیۃ کرے ھراک اوپر الطاف و رحمة
سکھامن مان اے دلدار دانا
کھلے تاري سعادة نا خزانہ

دعاتو نی فضیلۃ لامثل چھے گویا دریا مُوافق نا فضل چھے
سخاوتہ جوئی نے حاتم خجل چھے کر جہ نی دوستی راسُ العمل چھے
سکھامن مان اے دلدار دانا
کھلے تاري سعادة نا خزانہ

اے نجم الدین سکندر نا اے ثانی محمد نی شریعة نا اے بانی
کرو صادق علی پر مہربانی غلامی ما کرے چھے جاں فشانی
سکھامن مان اے دلدار دانا
کُھلے تاري سعادة نا خزانہ

تمنا جر بشر ني يار بقا چھ نيٺ تر شخص پر غالب هوئى چھ
هوئى نو عاقبة کُلي خطا چھ جر کوئي شيءِ چھ تر آخر ما فنا چھ
نهي باقي مگر يارو خدا چھ
تيم ۽ کل اولياءِ باقي سدا چھ

اگر هوئي سو ورس ني زندگاني سکندر نو تُو هوئي شاهي ما ثاني
وليکن اِخْرَش فاني نو فاني تو لکھ دل نا ورق پر ا زباني
نهي باقي مگر يارو خدا چھ
تيم ۽ کل اولياءِ باقي سدا چھ

اگر تُو زندگي چاهه بقا ني نر هوئي اميز تر ما رَج فنا ني
تو کرجه دوستي ال عبا ني نبی طه نا سروے دلربا ني
نهي باقي مگر يارو خدا چھ
تيم ۽ کل اولياءِ باقي سدا چھ

اجازة هي دعائو نے اُهاوي انے اِطلاق نو خِلعة پہناوي
عناية هي تسلسل نے چلاوي دلالة ير امامة پر دکھاوي
نهي باقي مگر يارو خدا چھ
تيم ۽ کل اولياءِ باقي سدا چھ

تَجَلِّي تَهِي نِي سِيْفَالْدِينِ مُودَارِ اِسْمِ عَبْدِ عَلِي خُورْشِيدِ اِنْوَارِ
هِدَايَةِ نَا كَرَا اَبَادِ گُزَارِ سِڪَنْدَرِ تَهِي سَعَادَةِ مَا تَهَا دَاتَارِ
نَتِهِي بَاقِي مَگر يَارُو خُدا چِه
تِيْمَ ڪُلِ اَوْلِيَاءِ بَاقِي سَدَا چِه

چِه سَوْرَجِ نِي طَرَحِ خُوبِي مَا اَظْهَرِ مَرُوَّةِ نَا يَقِينِ ، هَسْتِي نَا سَرُورِ
حَقَائِقِ نِي دَقَائِقِ نَا سَمْنَدَرِ زَبَانِ تَهِي نِڪَلِي چِه مَوْتِي نِي گُوهرِ
نَتِهِي بَاقِي مَگر يَارُو خُدا چِه
تِيْمَ ڪُلِ اَوْلِيَاءِ بَاقِي سَدَا چِه

هُمَايُونِ ذَاتِ چِه حِڪْمَةِ نِي هِيڪَلِ نَوَازِشِ سَرَفَرَاڙِي نَا چِه مَنَهَلِ
سُنَا جَرِ اَوْلِيَاءِ تَرِ تَهِي چِه اَفْضَلِ خُجَسْتَرِ نَامِ تَهِي چِه حَلِّ مَشْڪَلِ
نَتِهِي بَاقِي مَگر يَارُو خُدا چِه
تِيْمَ ڪُلِ اَوْلِيَاءِ بَاقِي سَدَا چِه

اَگَرِ صَادِقِ عَلِي چَاهِي سَعَادَةِ اَنِي دَارِينِ نَا اَنْدَرِ حِمَايَةِ
ڪَرِي نِي دَلِ مَا تُو اَهْنِي وَلَايَةِ طَلَبِ ڪَرِ تُو يَرِ مَوْلِي نِي شَفَاعَةِ
نَتِهِي بَاقِي مَگر يَارُو خُدا چِه
تِيْمَ ڪُلِ اَوْلِيَاءِ بَاقِي سَدَا چِه

قال الوصيُّ وبابُ علمِ المصطفى
اوصيك يا ولدي بغرِّ نِصائحٍ
اسمع لنصحي يا بنيَّ فاني
عشرُّ من الافعال الزمها تنل
اوصيك يا ولدي بغرِّ نِصائحٍ
لا تغضبَنَّ، لا تحرصَنَّ، كنَّ قانعًا
وخفِ الاله وخف لسانك دائماً
وارج الاله وعفوه ومحاسن الـ
وافق كتاب الله دوماً وانتهج
استحي من مولاك واكسب عفةً
وافزع الى الرحمن واطلب توبةً
وابخل بعمرِكَ ثم دينك تسترخ
واعرف عيوبك واجتهد في مقبتها
لا تصحبَنَّ الكذب واصبر في الاذى
جانب هواك وجانب الشر الذي
هذي وصايا المرتضى قد قالها
واجعل بني وصيتي ونصيحتي

يوصي بلطفٍ نجله المجتبي
تُصلحك في الدارين ايَّ صلاح
لك ناصحٌ من اشفق النِصاح
في الدين والدنيا اجل فلاح
تُصلحك في الدارين ايَّ صلاح
ومن التكبر فاحذرن يا صاح
واذكرك بالامساء والاصباح
أعمال ثم شفاعة الجحجاج
سنن النبي المنقذ الارواح
واستحي من رب الورى الفتاح
واجرج ببحر العلم كالسباح
كن صامئاً دوماً عن الافصاح
بتخلص متكامل الاصلاح
فالصبر مفتاحٌ لكلِّ نجاح
ياتي عليك بمؤلمات جراح
بالنصح والارشاد والايضاح
نهج الحيوۃ تضي كالصباح

لب الوصايا ذكر سبط محمد فهو المنيل لافضل الارباح
داوم على ذكر الشهيد بكرىلا سبط النبي وكن من النواح
طول الهي في بقاء مفضل داعي الحسين ونوره الوضاح
من فيض برهان وفيض مفضل جد بالنوال أ فالق الاصباح

عبد سيدنا المنعم ط ع
حاتم الشيخ علي الظهري
١٧ ربيع الاخر ١٤٤١ هـ

اڪ پل تومت خدا نے اے بندہ وسارڄے توحيد نے جگر نا ورق پر چترڄے
توبه ڪري ڇڏي ڀاپ ڪريلا گھٽارڄے نيڪي ڪري ثواب ني پونجي وڌهارڄے
تا زندگي ما جيو ني صورت تمام ٺھائي
جنه ما جي ويهه اڻ دنيا ما نام ٺھائي

ڪئي بادشاه امير ٿھا رُوئے زمين پر تقدير نا چرخ ما پسايو وه سربسر
فاني ٿھيا وه سب اڻهه باقي رھي خبر ٿو ڇھ پيارو کون نه تاري ڇھ هي قدر
جر دن قضا نو پيادو تنه لئي نه تانسه
ڪه کون تاري گور نه گورو ما جانسه

آخر ڇھ زندگاني ھوئي ٿھي سنبھالڄے تڪليف بندگي ما جسم نه ٿو گالڄے
ھردم ھوئي نا چيلا ٿھي سن دل نه ٺالڄے تقويٰ طرف ا جيو نا مرڪب نه والڄے
انسو نکالي انڪھ ٿھي پاپو نه مانج ڄے
تربيه ما ٿو چھيلو ڪرامت ٿھي گالڄ ڄے

اَلْهٰڪُمُ التَّڪَاثُرُ ني سورة نا درميان چھيلو عَنِ النِّعَمِ نو جر لفظ ڇھ عيان
تر ما امام جعفر ٿھي ايو ڇھ ايم بيان معنيٰ عَنِ النِّعَمِ ني سنج ٿو ديئي نه کان
هر وقت نا امام مقرر نعيم ڇھ
جر کوئي اور ڪه ڇھ تر ڪافر لئيم ڇھ

مت ٻُھولجے جگر ٿي محمد ني ال نه
دل ما تُو ڪربلاء نو ڪري نه خيال نه
اڪ پل نه تُو وسرجه وه زهراء نا لال نه
انسو نڪالي انڪه ٿي لوهي سا لال نه
تصوير ڪربلاء ني تُو ڪهينچي دماغ ما
ره مُبتلي حُسين نا ماتم نا داغ ما

گذري ڇهه ڪربلاء ما عجب طور ني بلا
خزير ويه وه شيرو نه گهيري نه تر جگر
ره ڇهه جگر يه سونر ني اُتس ما بارها
تيرو ٿي پهلو چمڍي نه پياسا قتل ڪرا
لوهي نا رنگ اُڙهه يه ماتم نا پهاگ ٿي
ٻُھونائي ڇهه ڪليجو عطش ني يه اگ ٿي

سُنّه ڇهه ايم ذبح ني شريعة ما اشڪار
تر بعد ذبح ڪروو ڇهه جائز اے دين دار
پاني پلاوي تيز ڪري نه چُھري ني دهار
ا ڪُوفيو لعينو ٿا ڪيا وه نا بڪار
گر مارتا تو پاني پلاوي نه مارتا
شبير پر نه ٻُھڻي چُھري نه گذارتا

ممتاز ڇهه جهان ما عبدعلي ني ذات
نه ٿئي سڪه زبان ٿي اهنا ڪرم ني وات
مگر اهي گم ڪري جهر روشن ڪري نجاه
قائم ڇهه جهر نا فيض ني قوه ٿي ڪائنات
بنده ڇهه پن خدا نا مُقَرَّب^۲ ڇهه يهاں تلتك
حُرمة ڇهه جهر نه دنيا ني عَقَبِي^۳ ناوهاں تلتك

داعي چھ پن گنائِي چھ گویا امام ما چھ مقتدی ازل تھی صلوة و صیام ما
مضون حکتو نا چھ جر نا کلام ما ارواح نی حج یقین چھ جر نا سلام ما
سیف الہدی نا چہرہ ماہی رب نو چھ نمود
کر جے جھکی نے اہنے تُو صادق علی سجد

اَ عالمِ دنيا ما جِٽلي ڪر عِبادَة چھ تر سروے عِبادَة ما باري ني اِطاعة چھ
 باري ني اِطاعة ما بندہ ني سعادَة چھ پن جُملے عِبادَة ما اَ طور دلالة چھ
 هوئي نصِ نادھني جر کوئي بس تر نے نما ڪريئ
 وه شرِنا فضائلِ نے دل دي نے سنا ڪريئ

انسان نا جسو ما جِم جيو چُٺيلا چھ جِم موتيو سِڀو نا پيٽو ما پڙيلا چھ
 بُرجو ما فلڪ نا جِم تاراؤ جرِيلا چھ تِم جُملے عِبادَة ما تاويل ٻُھريلا چھ
 نهين دھي نے ولو واوَن مَسڪو ڪدي چا ڪھيس تُو
 تِم بھيد حقيقة نا اعمال ٺھي پامس تُو

مسجد ني عِبادَة چھ سردار عِبادَة ما ڪهاڻ اھوي عِبادَة چھ کوئي حق ني دلالة ما
 جيئ چھ امامَة نے پڙھوا نے جماعَة ما سُنِيئ چھ قراءَة نے دي ڪان قراءَة ما^{۱۲}
 قبلَة ني طرف ٺھي نے بيت الله ٺھي مليئ چھ
 هر روز ترقي ني نت منزلو چليئ چھ

چڪے چھ ستارا جِم راتو ما گگن اوپر چھ روشني جر نا ٺھي خُشڪي نے تري اندر
 تِم مولانا طيب ني غيبَة پڇهي اے دلبر چھ اھنا دعائو سب تارا ني نمط اظھر
 اکويسا صاحب ير نائب نے اُھارا چھ
 سورج پڇهي سورج نا مانند ستارا چھ

احسان چھ اپنا پر بے حد یر دعاتو نا کہاں تاب ادا کریئے حق نے وہ ہُدا تو نا
تحقیق سمندر چھ اوصاف تر ذاتو نا کرتن چھ جر پیرو نی تفضیل نی واتو نا
سینر ما دعاتو نا نامو نے لکھا کریئے
ہر ان زباں تھی یر تسبیح نے چپا کریئے

سُنو تھا دعاتو سب ا تر نا ما کُندن چھ فُضلاؤ نی ہیکل نا دھر پر گویا گردن چھ
اسرارِ لدنی نا پُھولو نا یر گلشن چھ دریائے مِرّوۂ چھ ، احسان نا معدن چھ
جر کہیئے مُسَلَّم چھ جیون جی نا جانی ما
رحمۃ نی نشانی چھ ا سینی نشانی ما

خِلقۃ ا دلالة چھ خالق نی هُوِیۃ پر قبلۂ تھی اشارو چھ بیت اللہ نی صورۃ پر
داعی تھی اشارو چھ تَم ذاتِ امامۃ پر صادق علی دائم رہ ا حق نی حقیقۃ پر
ہردم تو داعی نے دیکھی نے پہچانی لے
مولانا وہ طیب بن امر نے تُو جانی لے

جہ کوئی خدا نا نام نی مالا چا کرے
کاں چھے خدا جُدا وہ بشر تھی اے دوستو
انسان وہ چھے باقی اُ فانی جہان ما
جہ شخص بندگی ما گھسے ذات نے تمام
قبرو ما جیوتا چھے وہ باری نا اولیاء
اِک اِک ولی نی شان نہ تحریر تھی سکے
لحدو نا وادلو ما چھپا چھے وہ سورجو
چاھے جہ کوئی خلاصی هیولی نا قید تھی
مؤمن اوپر چھے مؤمن نا حق یارو بے شمار
هرگز نسل نہ رھے جہاں ما وہ لوگ نی
محروم وہ شخص چھے خدا نا جمال تھی
احسان وہ بشر نو چھے خالق نی ذات پر
چھے اُ صِفۃ گرامی نا سیف الدین مُدّعی
عبد علی نی دیکھی نوازش نے بارھا
مُشکل کشائی کرتا رھے چھے جہان نی
نکلے اگر وہ دُھوپ ما قُدرۃ نا نونہال
جہاں لگ خدا نوناں چھے عالم ما وہاں تلک
جہ کوئی دعاء سنو تو وہ اُمین بولجو
صادق علی اُ خاِکِ قدم مؤمنین نی

تو تر نے سرفراز جگت ما خدا کرے
جہ یاد دل ما اپنا خدا نی کرا کرے
جہ نا جگر ما ذکر خدا نی وِسا کرے
ماٹھا نے لوگ تر نی قبر پر گھسا کرے
دے چھے جواب وہ نے کہ جہ کوئی ندا کرے
گر قُدسیو فَلَکِ نا وِرق پر لکھا کرے
تربۃ تھی نور دیکھی اُ سورج چھپا کرے
تو اُ خدا نا لوگ نی بس اقتدا کرے
گر کئی نہ تھی سکے تو چھے واجب دعا کرے
بھوکے مرے پڑوسی نے پوتے جَمّا کرے
نَوَند تر کرے نے سگا تَلَمَلا کرے
مؤمن نی پروری ما جہ دولۃ فنا کرے
جہ پر فَلَکِ جُھکی نے ستارا فِدا کرے
کھا رو تھی نے دریو حسد تھی وہیا کرے
مُشکل کشائی اہنی وہ مشکل کشا کرے
در حال اُسمان اُبر نی گھٹا کرے
پَروردگار سیف الہدی نی بقا کرے
مؤمن ودھے نے دشمنو جگ ما گھٹا کرے
اہنی دعاء قبول خدایا سدا کرے

خوبی چھے بے شمار وہ عصمة شعار نی
یر پر جو کوئی رُلاوے تو رُو گما کرے

اللَّهُوَعَنْ كَسْبِ الْمُعَالِي مَانِعٍ
وَالنَّوْمُ لِلرَّاحِي بُلُوغُ الْغَايَةِ
وَالْكِبَرُ خَافِضٌ مَنْ تَخَاطَاهُ مِنْ
وَالْجَهْلُ عِنْدَ ذَوِي لُبِّصَائِرٍ غَيْبٌ
فَلْيَنْهَضِ الْعُقْلَاءُ فِي كَسْبِ لُغْلُغِ
وَالْأَرْضُ مُشْرِقَةٌ بِأَنْوَارِ الْعُلَى
مَنْ يَشْتَرِي مِنْهُ الْهُدَى يَدْبِعُهُ
مَنْ تَاجِرٌ بِتِجَارَةِ أَبَدِيَّةٍ
لَمْ يَبْعُدْ نَهْجَ الصِّدْقِ فِيمَا قَالَهُ
وَاسْتَوْعَبَ الْأَدَابَ قَبْلَ بُلُوغِهِ
وَاخْتَارَ فِي الْخُلُوتِ طَاعَةَ رَبِّهِ

وَقْتُ مَضَى فِي اللَّهِ وَقْتُ ضَائِعٍ
الْقُصُوفُ مُضِرٌّ وَالنَّبْتُ نَافِعٌ
الْمُتَكَبِّرِينَ كَمَا التَّوَّاضِعُ رَافِعٌ
مُتَرَاكِمٌ وَالْعَقْلُ ضَوْءٌ سَاطِعٌ
مَنْ لَاشْتَاتِ الْمُعَالِي جَامِعٌ
وَالْفَضْلُ مَذْبُوحُ الْهُدَايَةِ طَالِعٌ
مِنْهُ فَنِعْمَ الْمُشْتَرِي وَالْبَائِعُ
مَا إِنْ لَهُ غَيْرُ الْعُلُومِ بَضَائِعُ
فَإِذَا يَقُولُ فَكُلُّ قَوْلٍ وَاقِعٌ
وَاسْتَكْمَلَ الْأَلْبَابَ وَهُوَ الْيَافِعُ
مَا مِثْلُهُ فِي الْخَلْقِ عَبْدٌ طَائِعٌ

مَنْ يَسْتَدِلُّ عَلَى عُلُومِ مَقَامِهِ
قَدْ يَحْفَظُ الشَّرْعَ الشَّرِيفَ وَقَصْدَهُ
وَيَحُوطُ لِلْمُسْتَمْسِكِينَ بِحَبْلِهِ
مَا ذَاتُوهُمْ فِي تَبَحُّرِ عَالِمٍ
وَلَدَيْهِ مِنْ سِرِّ الدُّعَاةِ تَرَائِكُ
وَإِذَا يُؤِيلُ فِي الْكِتَابِ لَآيَةٍ
سِرُّ الْوَضَائِعِ عِنْدَهُ مُتَحَقِّقُ
مَنْ كَانَ يَحْمَدُهُ كِتَابُ اللَّهِ مَنْ
مَنْ لَمْ نَخَفْ مَعَهُ انْخِرَاقُ أُمُورِنَا
هُوَ كَافِلٌ بِالْفَضْلِ فِي أَيَّامِ دُنُ
إِنَّا عَلَوْنَا إِذْ تَبَعْنَا أَثَرَهُ
صَنَعَ الصَّنَائِعِ يَا لَهُ مِنْ صَانِعِ

فَالْفَضْلُ فِيهِ هُوَ الدَّلِيلُ الْقَاطِعُ
فِي الْحِفْظِ أَنْ يَرْضَى عَلَيْهِ الشَّارِعُ
تَنْبِيُّ الزُّرُوعِ إِذَا يَحُوطُ الزَّارِعُ
جُمِعَتْ لَدَيْهِ مِنَ الْعُلُومِ جَوَامِعُ
بَلْ لِلْإِمَامِ الْفَاطِمِيِّ وَدَائِعُ
يَأْتِي بِشَيْءٍ مَا سَمِعْنَا مَسَامِعُ
فَيُبَيِّنُ عَنْهَا مَا ارَادَ الْوَاضِعُ
تُشْنِي عَلَيْهِ شَرَائِعُ وَوَضَائِعُ
وَإِذَا أَصَابَ الْحَرْقُ فَهُوَ الرَّاقِعُ
يَا نَاوِي يَوْمِ الْقِيَامَةِ شَافِعُ
وَإِذَا عَلَا الْمَتَّبِعُ يَعْلُو التَّابِعُ
ظَهَرَتْ لَهُ فِي الْمَكْرُمَاتِ صَنَائِعُ

يُعْطِي وَيَبْلُغُ فِي الَّذِي يُعْطِي بِهِ
أَعْظَمُ بِهِ مِنْ جَائِدٍ مُتَفَضِّلٍ
يُعْطِي الْعَطَاءَ عَلَى تَوَهُّمٍ سَائِلٍ
قَصْدُهَا إِلَيْهِ مِنَ الْجَوَانِبِ كُلِّهَا
يَسْتَخْبِرُ الْآتِي لِقَصْدِ عَطَائِهِ
مَهْمَا يَكُنْ لَكَرِيمٍ قَوْمٍ مَوْضِعُ
وَأَمْتَانِ فِيمَا حَازَهُ حَتَّى غَدَا
يَا بَجْمَ دِينِ اللَّهِ بَلْ يَا شَمْسَهُ
قَدْ أَجْمَعَ الْأَقْوَامُ فِيكَ بِأَسْرِهِمْ
ظَهَرَتْ صِفَاتُكَ مِنْكَ قَدْ أَبْدَعْتَهُمَا
أَصْبَحَتْ تَقَعُ لِلضَّلَالَةِ بِالْهُدَى
هَدَيْتَ هَذَا الْيَوْمَ يَوْمَ وَلَادَةِ

فَلَهُ لَدَى الْمَعْطَاءِ صَدْرٌ وَاسِعٌ
مِنْ دُونِهِ فِي الْجُودِ غَيْثٌ هَامِعٌ
فَكَأَنَّهُ مِمَّا تَوَهَّمَ سَامِعٌ
قَدْ يَقْصِدُ الْقُصَادُ حَيْثُ مَنَافِعُ
عَنْهُ فَيُخْبِرُ بِالنَّجَاحِ الرَّاجِعُ
فِي قَوْمِهِ فَلِذَا الْكَرِيمِ مَوَاضِعُ
فِي فَضْلِهِ تَوْمِي إِلَيْهِ أَصَابِعُ
مِنْ ضَوْئِهِ فِي الدِّينِ نُورٌ لَامِعُ
طَرًّا فَمَا فِيهِمْ لِمَجْدِكَ دَافِعُ
إِبْدَاعٍ مِثْلِكَ كُلُّهُنَّ بَدَائِعُ
لَوْلَاكَ لَمْ يَكُ لِلضَّلَالَةِ قَامِعُ
يَا مُصْطَقًا قَدْ رَجَحْتَهُ مَصَاقِعُ

قَدْ حَازَ فَخْرًا حَيْثُ أَطْعَمَ غَيْرَهُ فِيهِ وَلَكِنْ قَدْ يَخْبِئُ الطَّامِعُ
وَعَلَى النَّبِيِّ وَالْإِلَهِ صَلَّى إِلَهُ الْوَاحِدُ الْمَحْدُ الْبَدِيعُ الصَّانِعُ

(٣٧)

سُخُن گُر لوگ نا اے دل تُو ما تها پر چڑھاوي لے
 گویا سونا نے رُپا ني نمط گُر نا سُخُن چھ سب
 جنازہ پر چڑھی نے تُو اُتر سے گور ما اِک دِن
 عجب چھ نِت نوا اُثارِ عبرة نا اِ عالم ما
 سکت هوئی گُر جارا ني تِنے تو مت جے تنها
 پکاوے مختصر گُر تنگ دستی واسطے تو بھی
 وصيِّ مصطفیٰ ني تھی یر سیرة، لے یر سیرة تُو
 نماز و پاچہ ما رخصتہ نہی ہر حال ما ہرگز
 مُصلیٰ لوگ نے دیکھی نے نِت شیطان بھاگے چھ
 نبی ني اِل نا مانند نہ کوئی نعمت چھ دنیا ما
 نہ بھولس اِک دن زہراء نا جانی ني مصیبتہ نے
 شمر چھاتی اوپر جیارے چڑھو ما تھو جدو کروا
 خدا ني راہ ما ماری شہادتہ بس سعادتہ چھ
 دعائو ما عجب نجم الہدی یوسف گرامی تھا
 عدم عنقاء نا مانند سیف دیں سرور نو ثانی چھ
 زمانو بے ادب تھی کوئی بشر نے گُر لاوے تو
 ترقی چاہے گُر صادق علی دنیا نے عقبیٰ ني

وہ گُر نابس سُخُن موجبِ عمل ہر دم بجاوي لے
 عقل ني تُو کسوٹی پر جوشک هوئی تو کساوي لے
 کری وہ یاد دِن دل نے اِ دنیا تھی ہٹاوي لے
 تُویر دیکھی نے سَل سختی ني سینہ تھی کھساوي لے
 جنن نا وقت سفرہ پر غریبو نے بلاوي لے
 تُو بھوکورھی نے دھونڈی کوئی بھوکا نے سماوي لے
 خدا نا ہاتھ تھی جنتہ تُو یہاں بیٹھو لکھاوي لے
 تُویر موکی نے مت ایمان نو پایو دھساوي لے
 شیاطینو نے تُو بے شک مُصلیٰ تھی بھگاوي لے
 شکر باری تعالیٰ نویر نعمتہ پر بجاوي لے
 اَلَم ني اِگ تھی بس عیش و عشرتہ نے جلاوي لے
 کہیو شریر ذبح نو وقت چھ پانی پلاوي لے
 چھری بوٹھی نے اے ظالم تُو چاہے تم چلاوي لے
 کر جبر ني خالک پا نے شوق تھی قدسی سماوي لے
 نہ قدرتہ یر مثل نا کوئی رَحِم ما تھی جناوي لے
 تھی پشت و پناہ تر نے اِ عزالیں ہنساوي لے
 تو اپنا ہاتھ نے یر شر نا دامن تھی ملاوي لے

وصي مصطفىٰ ني ا وصايا پر رهو دائم
حسن ني اقتداء ڪرڻا هوا اهنه رهو لازم
طمع ڪبر و غضب سي اءِ عزيزو رهجو چوڪنا
مثل عباس موڪو ذات مولى ني اطاعة ما
طلب ڪر جو شفاعت صاحب حق سي ڪري اميد
مثل حرنا ڪري توبه عمل نه بس ڪرو تجديد
ندم نو عزم لئي راه ڪهن پيڙهي چلا ڪرجه
زياد اسود نا جيم شر سي سهارو لئي رضاء ليجه
تو ڪاذب، ڪذب نه ظالم سي بھاڳي صدق پر رهجه
ابوذر ني مثل تو حق نا صاحب ني ثناء ڪرجه
هوى نفسي سي بچجه، دور ڪر سئ نوح نه غم سي
نه قربه سيف ديں سي لئ شهيد طف نا ماتم سي

ہر عمل میں ہو ہمارے اب یہ عالیٰ خصلتیں
نہیں جانِ محب ہو تیں روشن عادتیں

بد عمل میں کبر اور طمع سے جڑے شیطان
جانِ لو جنونیت کی پہلی غضب پہچان

ان سے ہم بچے
سنبھل کے اب رہے

ہے عالیٰ قدر شاہ کا نمایا یہی فرمان

گناہو سے معافیت کی دل نے عرض گزاری
عمل کی بہتری کے طرف ہر دم طلب ہے ہماری

شفاعتِ رسول کا رب سے ہے سوال

سمٹ شہ کسا امل کا اب رحال

جس کے ضمن سن لے رب ہمارا ہر ایک ارمان

معانیِ موافقت کی جانو بحق یہ صورت
قرآن اور سنتِ نبی پر رکھو سیرت
حق کی بات کو
دل میں اب جرو
مناسبت یہی ہے مخلصانہ کہے سلطان

ہے شرم اور حیاءِ خصالِ مؤمنین
گنہ سے ڈرنے والے رب کے موقنین
ہے شہ کے رُخ سدا
جن کا سر جھکا
کتاہو میں ملک نے خیر تب لکھا
عمل پے اُس کے ہر واہ کہہ دیا
کچھ ایسے سر جھکانے سے ملا ہے اُسے رحمان

ہوی سے اجتناب کر کے یارو فضل کماؤ
اور اہل شر سے کر کے اعتراض تم قریب آؤ
ولا شاہ دیں ہے نشانِ حب
اُن کی ایک نظر ہے دل کی بس طلب
یہ لطف کی نظر ہے شہ کی ہم پہ محض احسان

دنيا ني تُو رَغْبَة نِي سِينر ٺهي اُٺاوي لے شہوۂ ني تَوَاتِش نِي تقویٰ ٺهي بُڄاوي لے
انسو نِي ڪري جاري پاڻو نِي بُساوي لے نيڪي ني طرف دل ني مُهري نِي پُراوي لے
باقي اُ عمر تاري بے مول بَقِيو چھ
تَوْبَة ٺهي سنبھالي لے اُ خير نو دريو چھ

هراڪ بني ادم نِي مروا ني ڪَراہَة چھ نادانو ني سمجھن ما اُ موت تو اُفَة چھ
مروا ني شرط موجب مروو یر سعَادَة چھ مروو گویا دنيا ٺهي جنَة ني وِلَادَة چھ
گر موت نِي سمجھو تو کونجي چھ نجاتي ني
تحقيق یر معدن چھ روحاني حياتي ني

وقتو ني نمازو نِي هرگز نہ قضا ڪرجو سب ڪام نِي موڪي نِي در حال ادا ڪرجو
خاطر نِي اِمامَة نا مسجد ما چلا ڪرجو وِھو ٺهي نمازو ما سِينر نِي صفا ڪرجو
مؤمن اِنے ڪافر ما چھ فرق نمازو ٺهي
اُ قول نبی نو چھ مت نا ڪھجو کانو ٺهي

اُترا چھ مَلِكُ قُدسي دنيا نا اُ ٺڪرا پر زَمَر تار ڪَشِيدَة چھ ھستي نا اُ لُڪرا پر
مُشتاق ملائڪ چھ جر شاه نا جُرا پر قربان ستارا چھ وہ نوراني مُکھرا پر
اِبداعی گلستاں نا پھولو نا یر گجرا چھ
خوشبويي نا ديوا نِي جنّہ ٺھي اُترا چھ

سيف الهدى مولانا شمشير سہاوي چھ زخوتي نواصب ني فوجو نے هٺاوي چھ
سوں کريئے ثناخواني خالق ير سٺاوي چھ عناق ني نمط جر نو معدوم سٺاوي چھ
الحاد ني بنيادو هراڻ اُکھارے چھ
ايمان ني ميخو نے مُحکم کري گارے چھ

گر مارا جسم ني ا کھالو نے اُکھاڙوں تو بے کفش بناوي نے مولیٰ نے پهناڙوں تو
نر تهئي سکے شکرانو گر شکر گذاروں تو گر جيو نے ماڻها پر مولانا نا واروں تو
تر تل ني قدر اهنا سُکرانر تهئي قاصر چھ
مولانا نا احسانو ا شان تهئي وافر چھ

سابق نا جر لوگو چھ خاوند ني ولا اندر تر سب نو وسيلو لئي ا صادق علي مضطر
تر بعد جھڪاوي سر مولانا نا قدمو پر ايم عرض کرے چھ ير اے عبد علي سرور
رحمة نا سمندر چھو الطاف نے فرماؤ
خادم ا قديمي ني تقصير نے بخشاؤ

۴۳

وَلَمْ يَزِدْهُمُ اللَّهُ رُوحًا

جبر حادثہ نمود ٿيا ڇهه جهان ٿهي شمع نمط جلے ڇهه زباں يہ بيان ٿهي
اتش اٿھ ڇهه اہ ني دل ما يہ دھيان ٿهي انکھو ٿهي خوں وھ ڇهه جگر نا مڪان ٿهي

نوکِ قلم شڪستہ يہ لکھو ٿهي ٿھائي ڇهه
کاغذ نو يہ لکھا ٿهي بدن ٿھرتھرائي ڇهه

ڪُل حادثہ ٿهي يارو ڇهه ايڪ حادثو ٺڊھاڻ پيدا ٿيا ڇهه تر ٿهي سرو حادثہ تُو جان
جيارے وفاة پايا نبي زينة جهاں تيارے سرو يہ کيدو کھڙو ظلم نو نشان

لوگو سرو سَقِيفَة ما جمع ٿيا تمام
کيدو مقرر ايڪ نے تر سب ٿھي امام

بيعة ٿھو اُمتو نا گلا ما عَدِير نو ٻھانگي نے سب يہ عہد نبي نا وزير نو
مرستو سرو يہ ليدو عذابُ السَّعِير نو تر دن ٿھي شروع ڇهه زمانو شرير نو

اسلام نا شروع ما عجب حادثو اُھو
سب حادثہ ني يھاں ٿهي ڇهه پيداش دوستو

هيماٽ مصطفىٰ تو ٿا ليٽا پلنگ پر زهراءِ ني زاري جوئي نه ڪل هاشمي نفر
 نت بڪلي ما چور ٿا ، ماتم هتو زبر غسل و کفن ني فڪر ما حيدر ٿا سربسر
 فرصة ني وه گهري ٿي نه ايه وه لوگ نه
 تاڪي ٻه سب رهيا ٿا خلافة نا جوگ نه

دنيا ما ڇهه رواج ڪر گر ڪوئي بشر مرے تر نا جبر هوئي محب تر نيٺ غم ما تر پهرے
 هرگز کفن دفن نا سوا دهيا نهين دهرے اُ اُمتو ٿي ٿي تر نه ڪوئي اُمتو ڪرے
 نصراني و يهودي بهي اهو ڪرے نهين
 احمد نبي نا مروا ٿي دلشاد ٿا يقين

جيارے نبي نه ڏهانبي قبر ما سرو ولا تر دن ٿي ظالمو ني ڇهه دولة نو ابتدا
 گوشه نشين گهر ما ٿيا اُپ مرتضىٰ ا حادثه ٿي دهرتي نه اڪاش ٿهر ٿا
 ير دن ستمگري ني شروع يها ٿي چال ٿي
 به ڪس تمام حضرة طه ني ال ٿي

پهلا تو فاطمة پر ڪرو ظلم ا نمط باغ فدڪ ٿو زهراءِ نو تر نه ڪرو ضبط
 پورو ڪرو جبر دل ما ٿو خاتون پر ڪپڻ خاتون تر سبب ٿيا رنجور دل نيٺ
 مجلس ما برقع اوڙهي نه ايا وه پارها
 ڪوئي ير نه ديدي داد ا جوئي نه حادثه

تر بعد سروے لوگو زبِس تھی نے ازدحام آیا علی نا گھرنی طرف سروے خاص و عام
ا' مجھلا نے سُنتا کہ زہرائے نیک نام بولا علی تھی خیر تھی اے شہِ اَنام
حُجرہ ما' اپ بیٹھو میں قربان تھاؤں چھوں
دیکھی ا' ازدحام نے خدمۃ ما' اوں چھوں

حُجره ٿهي 'اپ' اوي نه احمد نا دلربا نزديڪ بارنا نا وه عرصه ما جي ڪهڙا
 ماري لعين يه لات نه جاني نه برملا وه بارنا نا گروا ٿهي زهراءِ تر ت گرا
 محسن ٿهي حامله ٿها وه ساقط ٿيو حمل
 پهلو 'ا' خون ڪڍو وه قايل ني مثل

تہ بعد اوی دہلی ما اک مرد بے وقار
 مارا طمانچہ زور ٿي زہراء نا گال پر
 جہ کان ما ٿي والیو بھانگی تہ سر بسر
 قُفُذ نے کہی نے دِراَ مرایا کری قہر
 چربی چڑھی ٿي گویا^ا ستگر نی انکھ ما
 کاری زخم کرا ٿی پیمبر نی پانکھ ما

زَہراءِ نا ما جَرّی نی سُنّی ھول نی خبر باھر پدھارا فاتحِ خَیبر وہ نامور
در حال باندھی لئی گیا سرور نے از قہر بیعت نا واسطے ا قیامت نو چھ ^{۵۲} خطر
حکمت نا واسطے ا وصی نا صبر ہتا
رُوباھو ^{۵۳} نا وہ حلقہ ما شیربہر ہتا

زَهراءِ نا واقِعِ نو ڇهه اِ طَورِ ابتدا محسنِ نا يِرِ سُقوطِ نا دن ٿهي ٿا مبتلا
 غمِ ني اَڱن ٿهي رونرِ وه گَلتا ٿا پارِها هِڏي سِوا نِرِ تِلِ ني قدرِ لحمِ ٿهو ذرا
 نزديڪِ ما پيمبرِ نِ جَنّۂ ما جئِي مِلا
 اِ فاطمۂ نو خون ٿهيو بيجو بَرَمَلا

بِانتِها نبي نو ٿهو زَهراءِ اوپرِ پيار فرماوِتا يِرِ مارا ڇهه هِذاتِ و همِ شعار
 حَسَنِ نِ ڪري نِ وه ڪاندها اوپرِ سوار باهرِ نڪلتا اُپِ نبيو نا تاجدار
 ٿهي ايمِ غرضِ ڪر ٿهائِي عِياں ايمِ جهانِ ما
 داخلِ ڇهه اهلِ بيتِ نَبوّۃِ ني شانِ ما

پُرو ٿهي نِ حضرةِ احمدِ نا دينِ نا موڪي سِرو يِرِ ديدا ڇهه رِستِ يقينِ نا
 سون سون بيانِ ڪريئِ ستمِ ظالمنِ نا بزارِ ڇهه يِرِ لوگو ٿهي ربِ عالمنِ نا
 اَحقادِ مصطفىٰ نا سببِ اِ ڪري بُرائِي
 محسنِ نِ زَهراءِ بيوے نِ مارا اهو قصائِي

ذَرّۂ ني اُفتابِ ٿهي ڪهوئي ڇهه همسري دنيا ني محضِ دينِ ٿهي ڪهاں ڇهه برابري
 ڪُلِ دشمنو يِرِ ڪيدي تر بعدِ اَزِ پُراڻِي طيّبِ امامِ دِڪهي نِ دولۂ ني اُخري
 مُردارِ دنيا سونپي نِ دشمنِ ڪِلابِ نِ
 اختيارِ ڪيدو اُپِ يِرِ بَشڪِ حِجابِ نِ

نائب نا سلسلہ نه ڪرو اپ يه رواں حُجَّة نا هاٿه پر يه اُٿا سروے بے گان
 ڇهه اڪ ٿهي اڪ زياده ڇهه ا معجزو عيان حڪم نا بوستان نا ڇهه سروے باغبان
 يه نائبو ني شان ائمه ني شان ڇهه
 يه نائبو ٿهي گويا ائمه عيان ڇهه

صاحب زماں نا غيب ٿيا بعد لاجرم دن دن سوايا بالا ڇهه ايمان نا علم
 جلتا رهه ڇهه ڏيکهي نه اعداؤ اڪ قلم ا طور اجتهاد دعائو نو ڇهه اتم
 ماڻها ڪٺايا پن نه هئا ڪئي يه رستم
 پڪڙي رهيا ڇهه عرش هدايه نو قائمو

اعدائے اهلبيت نا سينر ما ڇهه جلن سرسبز روم ڏيکهي نه ايمان نو چن
 ڪر ڇهه همارا خوف ٿي صاحب زمين غائب ٿيا ڇهه باغ محمد نا نستر
 ليکن ا مستقيم اُٿارا ڇهه نائبو
 جلتا رهه ڇهه جبر نا طلوع ٿهي نواصبو

داؤد بن قطب نا جگر جان قطب ڏين تر ني تو جانفشاني ني اخبار سن يقين
 دشمن اوپر ٿا مالڪ آستر نا هم ڦرين هرگز هئا نه قتل ٿي طيب نا جانشين
 خدمه ما اهلبيت ني ماڻها ڪرا نثار
 اهني ذڪر ڇهه دين ، تو سنج اے دين دار

صاحب حسن جي ٿا جبر شمس خان ناپسر
 اوجين ما تر صاحب ني تربة ڇهه معتبر
 تفسير ٿهي لکھے ڇهه قطب دين ني ذکر
 حاضر هتا تر عرصه ما مولى وه نامور
 مؤمن جو هوئي تودل نا تو کانو نه ڏهالڇ
 صندوق ما عقل ني ا موتي سنبهالڇ

مولانا قطب دين نا مقتل نو ابتدا
 اخبار ما لکھے ڇهه حسن جي وه ڏي ٿقا
 گجرات ما مخالفو لوگو ٿا پر جفا
 ال بني نا بغض ما سرشار ٿا سدا
 ديكهي سرو لعينو ا دعوة ني روشني
 سروء حسد ني اگ ما جلتا ٿا دم بگي

سروء نو ايڪ رئيس ٿو قاسم وه اندهلو
 رهتو ٿو ملا شيخ ني بهاگل ما دوستو
 تر ٿهي ملي نه سروء ڀر منصوبو ايم ڪرو
 ا رافضي نا دين نو بے حد علم اهو
 صوبه نه جي ملي نه علم اهنو پاڙي
 مرشد جبر اهنو ڇهه تر نه پکڙي نه ماري

ا منصوبه نا عرصه ما ڊلي ٿهي ناگها
 اورنگ زيب ايو ٿو گجرات درميا
 ٿو ساٿه اهنو عبدالغوي بغض نو مڪا
 اورنگ زيب نو هتو استاد بے گا
 ويسانگر جبر گام ڇهه گجرات ما نشر
 تر گام نو ٿو کوئي مخالف نو ڀر پسر

عبدالغوي ٿي سروءَ مخالف جي ملا
نٽ ارنرو ٿي اونچو چڙهاوي ڪري خلا
اڪ قطب ديس ڪري نه روافض نو ڇهه خدا
تر نا سبب ٿي رفض ني افة ڇهه جابجا
تدبير اهنا قتل ني ڪروي ضرور ڇهه
ڪل سُنڀو نو اهنا قتل ٿي ظهور ڇهه

عبدالغوي ڀر جي نه وه اورنگ زيب ٿي
سلطان قطب دين ني بابت ما دُم بگي
جبر ڪئي مخالفو ڀر ٿي تر سبب ڪهي
اورنگ زيب ٿي نه غضب ناك لعنتي
عبدالغوي نه سونپو ڀر بابت ما اختيار
ٿي ڀر غرض ڪر ٿي قتل قطب نامدار

هجري سن هزار نه ڇهين نا درميان^{۱۰۵۶}
ماه جمادي الاولى نو مهينو هتو پڇان
تاريخ^{۲۸} الهاويسمي بدھوار ٿو عيان
تر ني فجر ما حڪم ٿيو ظلم نو ندهان
شاهيگ پر جبر شهر نو ڪتوال ٿو آمي
درحال لاوے پڪڙي نه سلطان قطب ديس

لاچار ٿي وه شاهيگ گهوڙے ٿيا سوار
سا واسطے ڪر شيعه علي نا ٿا نامدار
همراه ٿيا مخالفو ملعونو بے شمار
بهاگل ما ڪالوپور ني پهنچا وه بد شعار
ديکهي نه بعض مؤمن ڀر احادثو صحي
اوي نه قطب ديس نه سرو باتمي ڪهي

بيٺي عجب ٻوڙ ٻي واهلي ٿي بے نظير
 اُوات ٺهه سَني ٺهه مؤمن نا دستگير
 رخصت ڪرا حدود سرو ٺهه تر ان ما
 ٿهي لا اُبالِي بيٺا ٿا خالق نا دهيان ما

شاهيگ ٺي سواڙي جيارے ٿهي قريب
 اندر پدهارو اُپ ، اپن قوم ڇهه غريب
 تيارے عجب ٻوڙ ٻولا وه سرو ٿهي اے حبيب
 بے حد دعاء ڪري ٺهه وه ڊڪري نا حال پر
 ٻولا ڪر ”سر فداء ڇهه محمد ٺي ال پر“

شاهيگ جيارے ايو قطب دين نا حضور
 تر بعد هاڻه پڪري ٺهه بولو اے ماه نور
 پهله سلام بولي ٺهه ڪيدي عرض ظهور
 شهزادو تمنے ياد ڪرے ڇهه اهو ضرور
 باهر وه گهر ٿي نڪلو ڇهه پڪريلا هاڻه ٿي
 اُوات ڪم نهي ڪئي قيامه ٺي وات ٿي

لئي نڪلو گهر ٿي شهر ٺهه شاهيگ جبر گهري
 سب گانهريو گهري ٺهه ڇهه گاريو بهري
 لُوي ٺهه سروے لايو ڪتابو ٺي گانهري
 تر گاريو هرول ما شاهيگ ير ڪري
 تر بعد ڪيدا شاه ٺهه گاري اوپر سوار
 اخستر حالي ڊيکهي ٺهه قدسي ٿا اشڪبار

منصوص شر قطب نا شجاع الدین فیرخان غم ناک تھی کھڑا تھا وہ دہلی اوپر فُغاں
 تر نے بلایا اپ یر، حاضر تھا وہاں گاری ما لئی بٹھایا وہ رستہ نا درمیاں
 سورج نے چاند گاری ما یوے حُلول تھا
 دیکھی گھرن ما یوے نے سب دل مَلول تھا

جر وقت قطب دین نے شاہیگ لئی گیو باویس^{۲۲} محلتو ما حشر نو تھو زلزلو
 گھیرا ہوا وہ شاہ نے جاتا تھا دشمنو روتا تھا خونی اشک تھی دیکھی نے مؤمنو
 کُتوال نا چبوترے پہنچا وہ شاہدیں
 شاہیگ یر^{۲۲} بٹھایا وہاں اپ نے یقیں

کُل مؤمنات بیرو نے اطفال سربسر کھاوو نے پیو زہر تھیو تھو سرو اوپر
 سمجھاؤتا تھا اپنا دلو نے وہ ا قدر چھوٹی نے اُسے وہ قطب دین نامور
 شربہ خوشی نا پہلے^{۲۳} مبشر نے پائیے
 دلشاد تھی نے شادی نا چوباؤ کھائیے

عبدالغوی نے جئی کہی شاہیگ یر خبر لایومیں قطب دین نے ہوے سوں چھے کہوامر
 تیارے لعین عبدالغوی بولو ظلم گر علماؤ نے بلاوی بٹھایو نے باوَر
 سب نے تو قطب دین نا کتابو دکھاوے
 جر کہ تر محضرا ما لکھایو نے لاوے

حاضر تھا عالمِ سروے عوام نا تحقیق جاہلو تھا وہ عالمِ تھا نام نا
 دیکھی کتب نے بولا کہ نٹھی یر کام نا پایا نہ کئی بھی مغز وہ سروے حرام نا
 تا ظہر تھی عشاء لگ وہ جوتا رہیا کتاب
 پایا نہ بھید اھوا خدا یر کرا حجاب

تا ظہر تھی عشاء نا وقت لگ وہ شہنشاہ کُتوال نا مکان ما بیٹھا تھا تکیہ گاہ
 خدمۃ ما آپ نی تھا شجاع الدین خیرخواہ بھوکا پیاسا جوئی نے اُٹتی تھی دل ما اہ
 چوگرد شاہ دیں نا ہتا مؤمنو تمام
 امید تھی کہ لئی نے ولے نائبِ امام

اندھاری رات تھی تیارے شاہیگ کوتوال داعی قُطب نا باب ما جئی نے کرو سوال
 بولو لعین تھاسے فجر ما یر انفصال تُو راکھ اھنے تاري نظر ما انے سنبھال
 شاہیگ تھی سنی ا خبر مؤمنو نا پیر
 ائس تھا حیاۃ تھی عقیٰ^۱ نا دستگیر

بازار ما تھا آپ نا چوگرد مؤمنو سب نے بلاوی داعی قُطب یر اے دوستو
 بولا اے اہل دیں تمیں گھر نی دسا^۲ ولو فرزند نے اہل ما تمیں آرام جئی کرو
 محنتۃ ا بھوگوں چھوں ہدایۃ نا واسطے
 پکڑو چھے ظالمو یر شہادۃ نا واسطے

سُرور ني ا زباني سني ٿهي نه به قرار
 اه و فغان ٿهي مؤمنو روتا ٿا زار زار
 ڪهتا ٿا ايم اے گلشن هستي نا نوبهار
 اے قطب دين اے ال محمد ني ذوالفقار
 ڇهه تلخ زندگاني تماري جدائي ٿهي
 لاچارگي ٿهي ولي ڇهه سينر ني هائي ٿهي

جيارے ا جملہ مؤمنو گھر ني طرف ولا
 ديکھي نه سروے بيرو نه اطفال تللا
 هر گھر بگھر اُها ٿا قيامه نا زلزلہ
 ماتم ٿو گويا حشر نو ديکھي نه ا بلا
 يہ رات نا شروع ٿهي فجر لگ ٿو اضطراب
 سينر ما اهل دين نا به حد ٿو پيچ و تاب

تاريخ اوگتيسي^{۲۹} ني جيارے ٿهي فجر
 ماه جمادي الاولى نو مهينو هتو نشر
 تر دن ما اورنگ زيب يہ شر قطب نو امر
 عبدالغوي نه سونپو، ٿو جلاد بد سير
 سونپو ٿو جم يزد يہ ابن زياد نه
 تا ڪر قتل ڪرے وه نبي نا فواد نه

تر دن ما قبل الظهر حڪم ا ٿيو نوو
 عبدالغوي لعين وه سجين نو بنو
 به داعيو نا پاؤں ما گهالي نه بيڙيو
 قيدي ڪري بڙهاوا حبس خانر ما ديکھو
 ابن زياد ڪرتو ٿو جم نت نوا ستم
 عبدالغوي بهي تر نو ٿو همذات لاجرم

جیارے 'ایوے شیخ نے کھینچی حبس کرا
نورانی بیوے ذات نے بیڑی ما لئی جڑا
نیراس تھی نے گھر نی طرف اہل دیں پھرا
ٹپکاوتا تھا 'انسو' ا دیکھی نے ماجرا
مرستہ ما جہ مخالفو ملتا تر مارتا
مؤمن نے رافضی وہ کہی نے پکارتا

ماہِ جُمادیٰ اُخریٰ نو مہینو ٿیو ٺُلوع
تاریخِ اِکویسیٰ تہِ نی ہتی مُوع
تردنِ ما اورنگِ زیب ٿی سَروِ ملا شُروع
خِزیرِ اُگے شیر کھڑا جئی نے باخِضوع
بے پاؤں ما وہ شاہ نا بیڑی ثقیل ٿی
اھنا سبب ٿی اُپ نا چلوا ما ڏھیل ٿی

عبدالغوي يہ کيدي وہ سَرو رهي گُفتگو اورنگ زيب پوچھے چھے تُمنے تر سچ کہو
کہہ چھے تُمیں چھو رافضي اقرار تر کرو سُنِّي تھئي نے اگلي بدعة اگر تجو
تو تُمنے سَرفراز کري نے يہ مُوکسے
نہیں تو تمارا قتل نے ہرگز نہ چُوکسے

شیرِ خدا نا شیر وہ غزّایا اُ قدر
نہ رافضی ہمیں چھے، ہمارا نہ جد پدر
سَنّی ہمیں چھے، عین چھے سَنّہ نی راہ پر
جرہ ہنے کہ چھے غیر تر چھے غیر بے عُدُر
چاہو کرو عِنایۃ یا چاہو کرو قتل
حاکم تمیں چھو تمنے سزاوار چھے عمل

عبدالغوي نے غُصو چڙھو ا سني سخت سرور نے بھيجا قيد ما ملعون يہ تر ت
مرستہ اوپر جہر مؤمنو لوگو ٿھا بے گنت دیکھي نے بيڙي پاؤں ما روياء سرو نيٺ
کہتا ٿھا جہر ٿھا اهل بصيرة تر بار بار
قيدي ٿيا ڇھ^۱ اہ جہاں نا چھڙاوانار

عبدالغوي يہ محضرو جھوٽو ڪرو رقم تر ما ڪراوي مہر اميرو ني اڪ قلم
قاضي ٿھا تر زمان ما اڪ مُتقي علم تر يہ نہ کيدي مہر نے بولا ڇھ ا ستم
قطب الھدي نوجيارے ميں اقرار نے سُنيس
ٿيارے ميں محضرا ما لئي مہر نے ڪريس^۲

ٿيارے لعين عبدالغوي يہ ڪرو مڪر ٿھا شر قطب نا خويش ما نادان بے پسر
تر نا ٿھي ايم ڪھلايو وہ قاضي نا منھ اوپر ڇھ رافضي ھميں نے ھمارا قطب پدر
قاضي يہ ا سني نے ڪري مہر تر گھڙي
قطب الھدي نا قتل ني تدبير ٿھي ڪھڙي

ا محضرا نا بعد شھادة ني ٿھي فجر شاھيگ نے بلاوي قتل نو ڪرو امر
اورنگ زيب دلي نا شاھو ما ٿھو اشر ا پاڻ نا نتيجہ ٿھي موروث ٿھي سقر
شاھيگ ايو روتو حبس خانہ نا قريب
بولو اھو اے شيخ شھادة ٿھي نصيب

باہم تھا شر قطب نا حبس ما اک دین دار
 ۲۲
 بولا قطب تھی شیخ نے تیرے چھے ہوشیار

۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰

۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰

۴۰۱

شاہیگ نا قریب کھڑا جئی نے شیخ وہ
شاہیگ بولو بھیجو قطب نے تمیں کھسو

روتا ہوا وہ شیخ حبس نی طرف ولا تیارے قطب دیں بولا میں اہنو چھوں مُدعا
 بے ہوش تھی شجاع الدیں روتا ہوا پڑا جیارے قطب یہ نکلی نے اہنے وداع کرا
 دعوة نا^۶ فیرخاں نے کری اپ پیشوا
 جلدی حبس تھی دوڑا شہادۂ خریدوا

شاہیگ وہاں سی شاہ قطب نے لئی چلا کارنج چھے اک مکاں وہاں اوی کھڑا رہیا
قبلة طرف جھکی نے کری بہت التجا خالق تھی نت کری نے مناجاة پارسا
شکرِ اللہ کرتا تھا ہر دم زبان تھی
ال نبی نی یاد تھی دل نا مکان تھی

شاہیگ یر جر خادم نی جانب نظر کری تلوار وہ یر شاہ نی گردن اوپر دھری
ماہو نے لاش بیوے ماہی گئی جدا گری چوگرد تھا کھڑا وہ ملاعین خیبری
ماہا نے لئی پٹکتا تھا ہراک زمین پر
لاشہ نے لئی کھنڈلتا تھا قدمو قہی اہل شر

جيارے خبر قتل ني ٿهي هر جگر عُموم سُنتا ڪر دوڙا مؤمنو غم ني ڪري نه دھوم
چاهيو ڪرے وه لاش دفن سروے با غُموم در حال مؤمنو نه اُٿا ماروا خُصوم
تر واسطے وه لاش مبارڪ پڙي رهي
دن پُهر ٿهي عشاء نا وقت لڳ دھري رهي

شاهيگ يه اجازة لئي نه لعين ٿهي ڪانڙهه ندي نا لاش مبارڪ دفن ڪري
چوڪي دھري ڪر لاش نڪالے نر رافضي تر واسطے وه چوڪي نيٺ جاگتي رهي
ريحان مِهڪتي ٿهي وه سَرومر ني گور پر
وہانا نا وقت جوئي تَعَجُّب ٿهتا بشر^۲

اورنگ زيب ڪهاڻ نه ڪهاڻ وه مخالفو عبدالغوي وه جبر يه اُٿايو ا حادثو
دورخ ما سب گيا نر يهاڻ ڪئي اثر رهيو باقي ڇهه قطب دين نو عالم ما مُعجزو
جبر نا خَلَف مُعلی ڇهه عبدعلي مُنير
وه دَسْتِگير ٿهي ا جنايا ڇهه دَسْتِگير

سيف الهدی سراج ڇهه فتره ني رات ما چڪے ڇهه قدسيو جبر ني قدساني ذات ما
ثاني^۴ خِضر لُطف ڇهه مَعْمُور وات ما منظوم جبر ني خوبي نر ٿهائي صِفات ما
مُمتاز ڇهه جهان ما جبر ني ڪالتو
ماٿها سرو نماوے ڇهه ديکهي جلالِتو

(۳) ٿيا

(۲) صبح

(۱) مطهر

(۴) ثاني خِضر سراپا ڇهه اک جبر ني وات ما (۵) شان خِضر سراپا ڇهه اک جبر ني وات ما

اے هستي وجود نا خالق اے ڪبريا حُرمة ٿي اهل بيت رسالۃ ني اے خدا
 طيب امام ني تو شفاعت ٿي ڪي بجا سيف الهدى ني شان ني برڪات ٿي سدا
 صادق علي نه بخشي خطايا سنوارج
 جلدي ٿي ا هيولي نا کانڙهه اُتارج

صفحہ رقم (۴۵۷)

حادثہ	صدمه / مصيبة	برملا	جمع عام ناسائين
نمود	ظاهر	محسن	مولانا فاطمة ۽ نافرزند جبرنو
نمط	مثل	قابل	حمل دشمنو ۽ گرايو
آتش	آگ		آدم ۽ نود ڪرو جبرير هائيل نه
شڪسته	ٽوٽي جائي ڇهه	دهلي	قتل ڪيدا
ندهان	دردناڪ	بجوڙ	چوڪت
		قنڌ	رذيل، لئيم
			قنڌالعدوي - عمر بن

صفحہ رقم (۴۵۸)

هيٺا	افسوس	ڪاري	گهرو، سخت
زاري	بڪاءِ اٺائين ماتم	ماڃري	ڪيفيه / جبرنوٽر
هاشمي نفر	هاشمي خاندان نا صاحبو	هول	دهشت
بے ڪلي	بے چيني	ازهر	زبردستي
جوگ	موقع	خطر	آفة / دشواري
نيٺ	گھڻو	رُوباھو	لومڙيو، wolves
گوشه نشين	لازم البيت	حلقه	احاطه - mob

صفحہ رقم (۴۶۰)

پڙو	تباعة ڪرنا، مانار
بے زار	خفا
احقاد	ڪينه
همسري	برابري، مشابهه

صفحہ رقم (۴۵۹)

زيس	گھڻا
جھلا	بکھيرو / جھيلو

مہسانہ ضلع ما ايڪ چھوٽو
گام (Gujarat)

صفحة رقم (۴۶۳)

جبر دين نے تجي دے
شہر نو محافظ / قلعه دار

صفحة رقم (۴۶۴)

حماية ناکر نار / مدد کر نار
وقت

بے پروہ

مدد کر نار

جواب دینار

جمع کیدی

ايڪ صف ما موکوو

انسوور ساؤنار

صفحة رقم (۴۶۵)

محزون

اُتراھا

رنجیدہ

خون نا انسو

اُونچي بناء جہاں لوگو يته ڇهه

عزّة سي

قتل نو شہادۃ نامہ

صفحة رقم (۴۶۶)

بھيد

پردہ

بارہ ما

فیصلہ / final

نا امید

صفحة رقم (۴۶۷)

وِسانگر

رِفَض

کُتوال

دَسْتگیر

ان

لَا اُبالي

دادرَس

محبیب

کھڑکی

هَرول

اشکبار

فُعال

حُلُول

مَلُول

خوني اشک

چَبوترے

باوقَر

مَحْضَرَا

مَغْز

حِجاب

باب ما...

انِصال

اِئْس

صفحة رقم (۴۶۱)

جاري

باغ

بے شک

زیادۃ

نشان

سگلا

کامل

بہادرو

پايو

ايڪ ٻھول نونام

دشمنو

صفحة رقم (۴۶۲)

سیدی حسن جي بادشاہ

(المدفون في اجين) اُپيے کتاب

التذکرۃ ما اتمام مقتل في ذکر

لکھي ڇهه

سیدی شمس خان بن يوسف

جي (المدفون في سورت)

معروف

چکچور

هلکا انے ذلیل ، ويڇھو

اَل محمد نو دشمن ، عبد الغوي

نودوست

سائِش ، Plan

حاکم

يک يک

اورنگ زیب ناء استاد نو ايک ،

(عبد القوي اعتماد خان) سَي

هتو ، گھنا نے قتل کيدا ڇهه

روان

بوستان

لاجرم

سَوَايا

عَلَم

اَل قَلَم

اَتَم

رُستمو

قائمُو

نَسْتَرَن

نَواصِبُو

حسن جي

شمس خان

مُعْتَبَر

سَرشار

دُم بگي

قاسم اندھلو

مَنْصُوبُو

صُوبه

ناگہاں

عبد الغوي

صفحہ رقم (۴۷۱)

جھگڑو	خُصوم
زوال	پُہر
سابرمتی ندی نا کانٹھے (اے)	کانٹھے ندی
خانپور ماپنج شہید سی	نا...
(معروف ہے)	
فجر (dawn)	وہانا
وارث	خَلَف
ستر	فَترۃ
خَضِرؑ نا ہمشان ہے ، جبر	ثانی خَضِر...
نی وات لطف سی لبریز ہے	

گلشنِ ہستی دنیا نوباع

تَلخ	کڑوی
اطفال	بچرو
اضطراب	بے چین
ابن زیاد	عید اللہ بن زیاد - بصرۃ
	انے کوفۃ پریزید نوعامل ہتو

صفحہ رقم (۴۶۸)

حَبس	قید
مُوع	فجر
ثَقیل	وزن دار
سَرفراز	بلندی

صفحہ رقم (۴۶۹)

اَل قلم	ایک ساتھ
خویش	قراۃ
آشر	بد
مَوْرُوث	وراثۃ ما اوی
سَقَر	جہنم

صفحہ رقم (۴۷۰)

باہم	ساتھ
تیرے ہے	بُلاوے ہے
مُدعا	مطلوب
کارنج -	

سیدنا قطب الدین رضی اللہ عنہ نے کارنج نا میدان ماصوبہ دارنی کوٹھی نا مھوٹا دروازہ نا سامنے شہید کیدا ، فارسی لفظ کارنج جہاں کار (کام) انجام دیوای ہے
 فی الحال وہاں municipal garden انے
 fountain ہے ، اہنا مُقابل سامنے محل ہے جبر سلطان احمد شاہیر بنایو تھو ، ایم ذکر ہے کہ شہادۃ نا وقت قاسم اندھلو وہاں جھروکا ما بیٹھی نے دیکھتو تھو